

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marjan Chetmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcina 70

Nr. 5 Wydanie P

Poznań, piątek dnia 4 stycznia 1935

Rok 30

Poznań, 3 stycznia.

Do Rzymu

Z uczuciem ulgi czytać było można tej nocy depezę, że podróż p. Laval'a do Rzymu dochodzi do skutku. Francuski minister spraw zagranicznych wyruszył z Paryża dziś wieczór; program jego wizyty nad Tybrem, ustalony już wcześniej, obejmuje 3 do 4 dni pobytu. W ostatnim dniu przewidziana jest audjencja w Watykanie.

Wiadomość ta kładzie ostatecznie kres panującej już od paru tygodni niepewności, która wzmogła się zwłaszcza w ciągu ostatnich dni, nie wyłączając dnia Nowego Roku. Niepewność udzielała się zarówno gabinetom w stolicach europejskich, jak i prasie międzynarodowej. Wszędzie bowiem oceniana była wizyta Laval'a w Rzymie jako symbol doniosłego zwrotu w polityce europejskiej. Zainaugurowanie zgodnej współpracy dwóch siostr łacińskich oznacza wielkie przetasowanie sił na kontynencie, zwłaszcza na dotkliwym dla pokoju odcinku środkowo-europejskim.

Oddawna wiadomem było, że zerwanie z wieloletnią przeszłością, czyli okresem zaostrzeń politycznych między demokratyczną Francją a Włochami Mussoliniego, nie jest rzeczą łatwą. Jest nawet rzeczą tak trudną, iż potrzeba było ogromnego nacisku faktów zewnętrznych, aby ruszyć ku sobie oba głązy łacińskie i znieślić je do wspólnych rozmów. Trzeba było tak krytycznego w dziejach powojennej Europy roku, jakim był rok 1934, aby wytworzyć przychylniejszą atmosferę.

Główną rolę odegrał tu czynnik niemiecki, przynajmniej w pierwszej fazie zbliżenia, kiedy trzeba było opinię w obu krajach dopiero urabiać w duchu pojednawczym. We Francji akcję tę ułatwiała sprawa Saary, jątrząca stosunki francusko-niemieckie coraz bardziej w miarę zbliżającej się daty plebiscytu. We Włoszech dojrzewała nieufność wobec Trzeciej Rzeszy wraz z bezwzględnie propagandą hitlerowską w Austrii, dochodzącą do punktu kulminacyjnego w chwili głośnych wypadków wiedeńskich z 25 lipca. Były to wszystko momenty pomyślne dla wytworzenia podstaw do rokowań Włoch z Francją. Żyjący wówczas min. Barthou określał już datę swojej podróży do Rzymu. Widocznie był optymistą i co do spraw jugosłowiańskich, rokując możliwość odprężenia na rozpiętej linii Białogród-Rzym — Paryż.

Ale nastąpił strzał w Marsylii, który nie tylko przeciął życie min. Barthou, lecz również spowodował duże zmiany dla Jugosławii. Zakończył bowiem życie króla Aleksandra, jednego z tych,

Współpraca w służbie pokoju

Min. Laval zabawi w Rzymie prawdopodobnie do wtorku — Oficjalna wizyta w Watykanie — Duże zadowolenie w Paryżu — Maja być połoisane dwie konwencje

PROGRAM POBYTU

Paryż. (Tel. wł.) Min. Laval wyjeżdża — jak już donosiliśmy — dziś o godzinie 20,20 do Rzymu w towarzystwie najbliższych współpracowników sekretarza generalnego — Legera, wicedyrektora departamentu afrykańskiego i wschodniego — de St. Quentin i szefa swego gabinetu Rochata. Na granicy min. Laval'a powita w imieniu rządu włoskiego wysoki urzędnik protokołu dyplomatycznego, a na dworcu w Rzymie oczekiwać go będzie sam Mussolini.

Sobota przewidziana jest na konferencje, które w razie konieczności przeciągną się również przez niedzielę. W sobotę wieczorem Mussolini wyda wielkie przyjęcie dla gości, a w niedzielę odbędzie się przyjęcie w ambasadzie francuskiej. Wizytę Ojcu św. złoży min. Laval prawdopodobnie w poniedziałek.

We wtorek w południe Laval opuści Rzym i przybędzie do Paryża w środę o godz. 9,20. W czwartek uda się prawdopodobnie do Genewy na sesję Rady Ligi Narodów.

W miarodajnych francuskich kołach politycznych nie widzą fizycznej możliwości wyjazdu Laval'a do Londynu przed głosowaniem w Zagłębiu Saary. W specjalnym oświadczeniu ma być umotywowane odroczenie wspomnianego wyjazdu.

MILA NIESPODZIANKA

Paryż. (Tel. wł.) Wiadomość o wyjeździe min. Laval'a do Rzymu zelektryzowała całą opinię francuską. Do ostatniej chwili nie chciano wierzyć zwłaszcza, że nawet doniesienia urzędowo nie były zachęcające.

Dzienniki co prawda są narazie jeszcze dosyć powściągliwe, jednak można wyczuć, że Francja pokłada bardzo duże nadzieje w tej wizycie i że dojsie do skutku podróży min. Laval'a jest poważnym krokiem naprzód na drodze zbliżenia obu narodów. Urzędowe koła nie kryją zadowolenia z tego, którzy szli po linii francuskiego ministra spraw zagranicznych i gotowi byli wprząc kraj do wielkiego frontu pojednawczego w Europie południowej. Mord marsylski dodał odwagi tym, którym zbliżenie było nie na rękę. Wiele z tej okazji komentowano podróż ministra Goeringa do Białogrodu.

Odtąd rozmowy Paryża z Rzymem toczą się jeszcze bardziej gorączkowo, jak gdyby ich uczestnikom przyświecała ciągle obawa przed nowymi trudnościami. Wprawdzie kojąco działały oświadczenia nowego ministra Laval'a, który nazywa się spadkobiercą polityki min. Barthou. Przyjaźnie też patronuje rokowaniom Mussolini, biorący ostatecznie udział w manifestacjach kulturalnych na cześć Francji w Rzymie. Ale

tytułu i obiecują sobie pozyskanie Włoch dla pokoju. Wszystkie pisma zgodnie podkreślają, że samo wydarzenie zasługuje na szczególną uwagę, gdyż po raz pierwszy od czasu wojny francuski min. spraw zagranicznych udaje się z wizytą do Rzymu.

GŁOSY PRASY FRANCUSKIEJ

Paryż. (PAT.) Dzisiejszy „Petit Parisien” twierdzi, że w Rzymie zostanie podpisany protokół, zawierający dwojakiego rodzaju konwencje. Jedne z nich dotyczyć będą statutu Austrii i organizacji polityki w Europie środkowej. Dziennik podkreśla, że konwencje te w zasadzie postanowiono w całkowitem porozumieniu ze wszystkimi przyjaciółmi z Małej Ententy, gdyż dyplomacja francuska nie zaniedbała żadnej okazji, aby informować ich o toku spraw, nigdy zresztą nie przerywając współpracy z nimi. Inne konwencje dotyczyć będą spraw kolonialnych a przede wszystkim statutu Włoch w Tunisi oraz koncesji francuskiej w Somali.

„Le Journal” podkreśla, że porozumienie jest początkiem stałej współpracy, która może się skutecznie rozwijać z chwilą, gdy zarysowało się poczucie ustalonego ładu i porządku w Europie. Włochy zrozumiały w pewnym momencie niebezpieczeństwo „anzslusu” i zareagowały na nie z energią, która wykazała, jak niezbędna jest or-

ganizacja statutu Europy środkowej. Dziś wybiła godzina współpracy zarówno w Rzymie, jak w Paryżu, Białogrodzie, Pradze i Bukareszcie.

PAKT GWARANCYJNY

Wiedeń. (PAT.) Miarodajne koła austriackie komentują podróż Laval'a do Rzymu jako fakt świadczący, że trudności w sprawie paktu gwarancyjnego zostały pokonane. Przedstawiciele dyplomacji Austrii w Rzymie i Paryżu nawiązali kontakt z miarodajnymi osobistościami, którym przedstawili życzenia Austrii, co spotkało się z daleko idącym zrozumieniem.

Pakt gwarancyjny opierać się będzie na ścisłej wzajemności i zawierać będzie zobowiązanie uczestników do niemieszania się do polityki wewnętrznej innego państwa i niepopierania gwałtownych ruchów wywrotowych, skierowanych przeciw jednej z układających się stron. Traktat ten będzie mógł rzeczywiście stworzyć uspokojenie w Europie środkowej.

Wyraża się nadzieję, że do paktu przystąpią wszystkie interesowane w sprawach Europy środkowej państwa dobrej woli. Zaproszenie do udziału w tym pakcie poza Austrią i wszystkimi państwami sąsiadującymi z nią, skierowane będą również do Niemiec a prawdopodobnie do Francji, Anglii, Rumunii i Polski.

Zapowiedź dymisji min. Darrego?

Berlin. (Tel. wł.) Duże wrażenie i obszernie komentarze wywołały tu zwolnienia wyższych urzędników w min. aprowizacji Rzeszy. W związku z tem los dr. Darrego zdaje się być przesądzony, co oznaczałoby pełne zwycięstwo dr. Schachta a zarazem porażkę radykalnego odłamu hitlerowców.

Nielaska, w jaką popadł Darré,

tlomaczy się m. in. niepowodzeniami zainicjowanej przez niego polityki agrarnej. Poszczególne zarządzenia w tej dziedzinie wywołały niezadowolenie nie tylko w kołach niemieckiej własności ziemskiej, ale również wśród chłopów. W ostatnim czasie w różnych częściach Rzeszy doszło nawet do demonstracji chłopskich przeciw Daremu.

trudności następczą się mimo to. Nie można nie doceniać roli dyplomacji niemieckiej, która wyteżyła aktywność w Rzymie, Wiedniu, Budapeszcie i Białogrodzie. Jaką rolę zakulisową przypisuje jej prasa międzynarodowa, widzieć było można przed paroma dniami, gdy grożące rozbitcie rokowań rzymskich łączono z audjencją ambasadora Hassela u Mussoliniego.

Wizyta Laval'a w Rzymie będzie miała nieco inny charakter, niż pierwotnie zamierzano. Nie będzie to sfinalizowanie układów, które miały już być należycie przygotowane, lecz negocjowanie najbardziej trudnych i niezalatwionych do tej pory szczegółów. Nie będzie to więc podróż li tylko po laury zwycięstwa. Godząc się na tę ofiarę, min. La-

val — jak należy się spodziewać — znajdzie po stronie włoskiej zrozumienie dla swego gestu, co powinno ułatwić ostateczne rozwiązanie sprawy.

Polska śledzi z napięciem to, co się dzieje obecnie w Rzymie. Zbliżenie francusko-włoskie leży bowiem w interesie pojętej przez nas konstrukcji pokoju europejskiego. Polityka polska znacznie dawniej już, bo w czasie konferencji pokojowej w Paryżu, robiła, co mogła, aby zbliżyć do siebie szczerze Paryż i Rzym. Pod tym względem dla naszych interesów nic się nie zmieniło. Życząc zatem rozmowom rzymskim w całej pełni powodzenia, śledzić będzie opinia polska z napięciem ostateczne ich wyniki.

Kalendarz - Informator - Notatnik na rok 1935

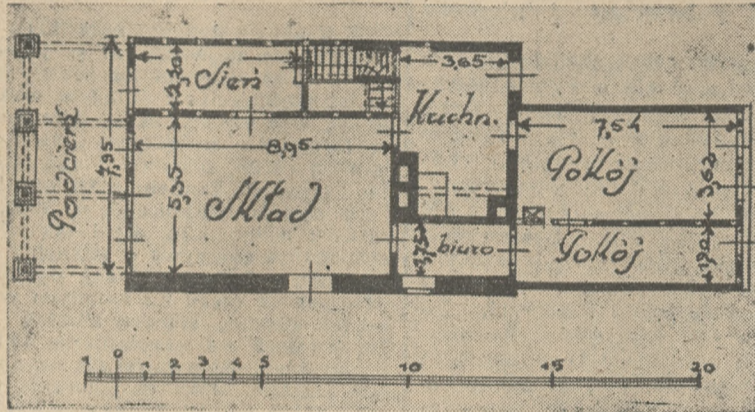
dołączamy do dzisiejszego wydania „Kurjera Poznańskiego” dla stałych abonentów bezpłatnie.

Kupujący oddzielne numery u rozsprzedawców ulicznych, w kioskach itd., mogą nabyć kalendarz za 10 gr; kupujący r.niejsze wydanie „Kurjera Poznańskiego” bez kalendarza płać normalną cenę 20 gr.

Ostatni dom podcieniowy w Grodzisku Wlkp. padł pastwą płomieni

Jak już donosiliśmy, w nocy na sobotę spłonął doszczętnie ostatni dom z podcieniem w Grodzisku w Wielkopolsce, znajdujący się przy Starym Rynku pod liczbą 13. Tak zwane domy szczytowe z podcieniami (Laubenhäuser) napotykaną w Wielkopolsce jeszcze w Rakoniewicach, Stęszewie, Poniecu, Jutrosinie, Rawiczu, Lesznie, Gnieźnie i Kępnie, zaś w miastach wielkopolskich po stronie niemieckiej się znajdujących we Wschowie, Międzyrzeczu i Kargowie, należą do coraz większych rzadkości. Z biegiem lat niestety większość z nich ulega pożarom, dewastacji, lub nieudolnym przeróbkom.

Ostatnio spłonął doszczętnie jedyny domek podcieniowy w Grodzisku, którego dach szczytowy jak i podcień, wskazywały na wpływ majstrów z niedalekich Rakoniewic. Przekrój spalonego domku, prawdopodobnie przeznaczonego dla rękodzielnika, różni się od

Przekrój spalonej posesji.

wzoru rakoniewickiego o tyle, że kuchnia przełamwała wolne przejście ku powórzowi. Ślady te niedawno je-

szcze można było ustalić, dopatrując się ich w kantorze zgorzałego domu i położonym tuż za nim wąskim pokoiku.

Nie miała stratę poniosła kultura regionu wielkopolskiego przez zniweczenie tego domu, stanowiącego ważny przyczynek do architektury drewnianej XVIII stulecia.

Spalony dom w Grodzisku według litografii Czesława Borowczyka z teki „Grodzisk w grafice”.

KRONIKA TOWARZYSKA

Od lat 28 znane z popularności imprezy Stowarzyszenia Chrześcijańskich Kupców Podróżujących i Przedstawicieli Handlowych z siedzibą w Poznaniu, Stary Rynek, dały dowód ogólnej sympatii i poparcia. Wobec powyższego należy mieć nadzieję, że stali bywalcy wspomnianych imprez nie pominią tegorocznej okazji i zaszczytą swą obecnością Zabawę Karnawałową, która odbędzie się w salach Bazaru w niedzielę, 6. bm. Początek o godz. 20, wstęp 2 zł. zg 518

W sobotę, dnia 5 stycznia 1935 r. w salach Belwederu odbędzie się Zabawa Karnawałowa znanej w Poznaniu organizacji Związku Zawodowego Pracowników Bankowych i Kas Oszczędności R. P. Okręgu Poznańskiego. Mnóstwo niespodzianek. Początek o godz. 21. zg 10 023

KRONIKA KARNAWAŁOWA

Związek Afuszerek Poznańsko-Pomorski podaje do publicznej wiadomości, że w niedzielę, dnia 6 stycznia b. r., o godz. 18 urządzi zbiórkę karnawałową, połączoną z rozmaitymi niespodziankami. Wstęp dla pań 1 zł, dla panów 1.50 zł. Orkiestra doborowa. zg 10 011/12

Harcerstwo poznańskie spotyka się z wszystkimi swymi sympatykami w niedzielę, dnia 6 stycznia, o godz. 17 w auli 38 szkoły powszechnej, ul. Kręta 8. zg 10 013/14

Mrozący krew w żyłach wypadek

Szamotuly (sc). W majątności Niewierz, pcw. szamotulskiego, wydarzył się mrozący krew wypadek. W czasie ustawiania na polu przy stogu młocarni parowej i prasy do słomy, manipulował 18-letni uczeń kowalski Józef Przewoźny przy prasie. W pewnej chwili puścił maszynista lokomobilę w ruch. Przewoźny, niespostrzeżony przez nikogo, został przygnieciony tłokiem od prasowania słomy tak silnie do ściany, że doznał zupełnego zmiążdżenia głowy. Śmierć nastąpiła natychmiast.

Na miejsce wypadku zjechała komisja sądowno-lekarska, która po oględzinach zwłok ciała wydała rodzinie.

Wypadek wywołał w okolicy przyniatające wrażenie.

Dziecko spowodowało pożar

Ostrzeszów (zo). Przed samymi świętami wznicił 7-letni syn rolnika Antoniego Lepczyńskiego z Doruchowa, bawiąc się zapalkami, pożar, od którego spłonął dach na budynku mieszkalnym i spalił się szereg narzędzi rolniczych.

Natychmiastowa akcja ratownicza zlokalizowała pożar, a poszkodowany był na szczęście ubezpieczony.

Składki i pokwitowania

Na chleb św. Antoniego: S. H. procent od pensji 5 zł; — razem 5 zł.

Na pomnik Serca Jezusowego: F. Pitakowie z podziękowaniem Matce Boskiej Nieustającej Pomocy i św. Ekspedytowi za wysłuchane prośby 3 zł; — Trąbczyński z podziękowaniem za cudowne ocalenie 10 zł; — Paszkowski, Gdynia z podziękowaniem za zdrowie Andrzeja 5 zł; — N. N. św. Łazarz 6 zł; — B. Szczęsna z podziękowaniem za uzdrowienie synka 1 zł; — razem z poprzednio pokwitów. 117.50 zł

Dnia 31. 12. 34 wypłacono Komitetowi Budowy Pomnika Najśw. Serca Jezusowego 117.50 zł.

Na budowę kościoła w Dąbrówce: Dnia 31. 12. 34 przekazano ks. Pyszkowskiemu 8.15 zł.

Na ochronkę dzieci rodzin bezdomnych na Komandorji: Dnia 31. 12. 34 przekazano 79.21 zł.

Na biednych w Naramowicach: Dnia 31. 12. 34 wypłacono 15 zł ks. prob. Putzowi.

Na Dom Sierót na Śródcie: Dnia 31. 12. 34 wypłacono 2 zł.

Na Ognisko im. śp. ks. prof. Mastowskiego na „wesolem miasteczku”: Dnia 31. 12. 34 wypłacono 4 zł.

Na kaplicę SS. Karmelitanek: Dnia 31. 12. 34 wypłacono 13 zł.

Na ochronkę Dzieciątka Jezus na terenie P. W. K.: Dnia 31. 12. 34 wpłaciliśmy do Banku Kratochwill & Pernaczyński 18 zł.

Na nanórek dla śp. ks. Perlińskiego: Dnia 31. 12. 34 wypłacono p. Janowi Marzewowi 143 zł.

Na chleb św. Antoniego: Dnia 31. 12. 34 wypłacono Siostrze Helenie 35 zł.

Na zubożała inteligencję: Dnia 31. 12. 34 wypłacono Tow. Pomocy dla zubożałej inteligencji 15.50 zł.

Na sieroty po tragicznie zmarłych Hoffmannach: Dnia 31. 12. 34 wypłacono p. Katarzynie Graczykowej 3 zł.

Na biednych „wesolego miasteczka” pozostawiających pod opieką Tow. „Caritas”: Dnia 31. 12. 34 wypłacono Pozn. Okr. „Caritas” 20 zł.

Na biednych brata Cezarego: Dnia 31. 12. 34 wypłacono Pozn. Okr. „Caritas” 26.90 zł.

Na Komitet Floty Narodowej: Dnia 31. 12. 34 przekazano 12 zł.

Na różniwy wieźniów politycznych: Dnia 31. 12. 34 wypłacono Stron. Narodowemu w Poznaniu 20 zł.

Na „Caritas”: Dnia 31. 12. 34 wypłacono 19 zł.

Na Fundusz „Młodzież skrytom polskimi” wypłacono dnia 29. 12. 34 zarządowi głównemu L. O. P. P. Warszawa 3.50 zł.

Na Komitet Tan'ch Kuchni wypłacono dnia 29. 12. 34 — 21 zł.

Poświęcenie domu katolickiego w Objezierzu

Na zdjęciu widzimy od lewej: nowowybudowany dom katolicki w Objezierzu, J. E. ks. biskupa Dymka, wpisującego się do księgi pamiątkowej, szambelana pana Turno, wpisującego się również do księgi pamiątkowej oraz fragment z procesji.

Oborniki (ko). Parafia objeziercka pod Obornikami przeżyła w tych dniach jeden z najpiękniejszych dni. Gościła ona w tym dniu swego arcy-pasterza J. E. ks. biskupa Dymka, a ponadto obchodziła rzadką uroczystość poświęcenia nowopobudowanego domu katolickiego, ufundowanego przez szambelana p. Stanisława Turno.

Wspaniały i obszerny ten gmach, na jaki z trudem można się w dzisiejszych czasach zdobyć, obejmuje du-

żą salę teatralną ze sceną oraz kabiną dla aparatu kinematograficznego. Gmach ten ofiarował szambelan p. Stanisław Turno parafji na własność.

Przybycia J. E. ks. biskupa Dymka oczekiwał na placu przed kościołem tłum parafjan. Dostojnego gościa, po wprowadzeniu do kościoła powitał w obecności księży, szambelana p. Turno oraz innych gości proboszcz objeziercki ks. Lesiński. Uroczystość poprzedziła wielka procesja do domu katolickiego, gdzie odbyło się poświęcenie.

Jako pierwszy zabrał głos ks. prob. Lesiński, wyrażając radość z tak wspaniałego daru. Następnie przemawiał szambelan p. Turno, oddając ufundowany gmach w ręce J. E. ks. biskupa Dymka. W dalszym ciągu przemawiał starosta powiatowy p. Jan Kozłowski.

Na zakończenie przemówił J. E. ks. biskup Dymek, którego przemówienia wysłuchali zebrani ze skupieniem. Po poświęceniu wspaniałego gmachu podejmował ks. prob. Lesiński zebranych gości.

Pilot linii Nowy Jork — Los Angeles ranny w wypadku samolotowym odnaleziony został przez farmerów, którzy odwożą go do szpitala. Uratowane zostały worki pocztowe.

Wojna z bakteriami

Człowiek uważa się za pana świata, a przecież niesłychaną przewagę pod względem siły i ilości posiada nad nim świat bakterij, który wziął w posiadanie swe wszystkie dziedziny, nawet niedostępne dla człowieka. Bakterje są wszędzie. Wy-soko w atmosferze, 40 klm nad ziemią, gdziekolwiek dotąd dotarły balony gumo-we meteorologiczne, znajdują się one tak samo, jak w trzewiach ziemi, gnieźdzą się w odchłaniach oceanów, w cieczy krwi ryb morskich, w wytryskach gejzerów, w siar-czanych wylęgach gór ognistych. Pia-sek pustynny Sahary jest zarówno ich oj-czyzną, jak łód lodowców podbiegunowych. Nie bez racji nazwano kulę ziemską gi-gantycznym hotelem bakterij, w którym drobniutki te ustroje, z których 1000 mil-jonów pomieści się w jednym mm kub. wo-dy, panoszą się w ilościach fantastycz-nych. Tworzą one w naszym widocznym świecie niewidoczne państwo autonomicz-ne, rządzące się własnymi prawami.

Miljonowe są ich odmiany, a wobec tej różnorodności uderzająco mała liczba form zewnętrznych, w których pokazują się oku ludzkiemu w mikroskopie. Jedne są niby ni-kłe patyczki, inne kuliste, lub podobne do korkociągu. Liczne odmiany nie dają się odróżnić od siebie, nawet przy pomocy najsubtelniejszych środków optycznych, jedynie skutki, jakie wywierają, znamio-nują różnicę ich natury. Miniaturowe bakterje kuliste, niby paciorki w różańcu, prowadzące w ślinie ludzkiej niewinny ży-wot, podobne nawet są pod mikroskopem owym złowrogim pobratymcom, które w krwi ludzkiej powodują jedną z najbar-dziej niebezpiecznych epidemij.

Odporność licznych ich odmian jest wręcz fantastyczna. Niektóre z nich wy-trzymują najniższe temperatury, jak np. temperatury powietrza skraplanego. Inne znowu odporne są na temperatury orgja-styczne, jakie posiada np. płynna smoła. Inne znowu nie tracą nic z swej ży-wotności w rurach, z których wypompowa-no powietrze. Pod wpływem ciśnienia 2000 atmosfer lub prądu elektrycznego, który-

by zabił natychmiast nosorożca, czują się niektóre z ich odmian doskonale. Jeszcze bardziej fantastycznym jest tempo ich roz-mnażania się. Są gatunki, które tworzą nowe generacje przez podział komórek w przeciągu 13 minut. Czyż to są rośliny, czy też zwierzęta, tego nie wiemy. W każdym razie są one światem zupełnie odrębnym.

Jest to jednym z najbardziej ubolewa-nia godnym faktem, że ludzkość o tym świecie ukrytym tyle tysięcy lat nic nie wiedziała, że nawet najbardziej genialni ludzie nie domyślali się jego egzystencji. Bakterje żyły z nami, niektóre były nam przydatne, inne zaś naszymi najzagorzał-szymi wrogami.

Minęło dopiero 250 lat, odkąd pierwszy człowiek przy pomocy bardzo prymityw-ne-go instrumentu wtargnął do ich świata. Był nim kasztelan ratusza w Delfcie (Ho-landja) praojciec wszystkich badaczy bakterij, Anton Leeuwenhoek, który wszystko oglądać musiał przez swoje szkła. Czemże był Kolumb, który odkrył jeden kontynent, wobec tego człowieka, odkrywcy nowego świata żyjatek. Jest coś demonicznego w wszystkich badaczach bakterjologicznych, jak w ich praojcu du-chowym. Nazwiska jak Robert Koch, Pasteur zapisane są złotymi literami w dziejach bakterjologii. Do jakiego stopnia jednakże niewiara w nowe odkrycia pa-nowała nawet w kołach naukowych, dowo-dzi tego przykład sławnego profesora me-dycyny w Monachjum Pettenkofera, któ-ry od Kocha sprowadził sobie rurkę z bakcyjami cholery i w obecności licznych widzów połknął jej zawartość, by zadem-onstrować, że wszystko to jest humbugiem. Zdaje się prawie, że profesorowie posiadają własnego aniołka stróża, gdyż Pettenkofer pozostał zdrowy, wszyscy inni natomiast, którzy eksperyment ten po-wtórzyli, przypłacili go życiem. Roman-tyka polowy mikrobów minęła bezpowrot-nie, i kto wie, czy nie spełni się przepowie-dnia Pasteura, że nadejdzie kiedyś czas, że mikroby znikną z powierzchni świata.

W i P

Z ćwiczeń pewnej nowojorskiej szkoły tanecznej.

Historja 750 gramowego diamentu

W Europie był wtedy chłodny ranek zimowy, a w Afryce Południowej skwar-ny dzień miał się już ku końcowi, kiedy Fred Wells, dozorca drugiego podkopu w kopalni diamentów, wybrał się na małą przechadzkę.

W pobliżu Pretorji zauważył tkwiący dość głęboko w ziemi duży kamień, dziw-nie lśniący. Nie mając nic innego do ro-boty, zabrał się do wykopania kamienia, a później oskrobał go szczyrzykiem z ziemi. Wells zdziwił się, że kamień nie wykazu-je żadnych śladów ani skaz ze szczyryka, mimo, że nie bardzo delikatnie do niego się zabrał, domyślił się, że to musi być diament, chociaż takiego olbrzymiego dia-mentu nie widział jeszcze w życiu. Zwa-żył go w domu i okazało się, że waży 3.042 karaty, tj. przeszło 75 dkg. Nie wiedział co począć z tym ogromnym, przeźroczy-stym, błękitnawym kryształem, zaniósł go do naczelnego dyrektora kopalni Cullina-na. Diament zakupiła kolonja Transvaal za 150.000 funtów i przesłała go w upo-minku królowi angielskiemu Edwardowi VII, jako rewanż za przyznany kolonji sa-morząd. Kamień nazwano po dyrektorze „Cullinan Diament”, a jego znalazca Fred Wells otrzymał tytułem znaleźnego 100.000 dolarów.

Król Edward nie mógł diamentu, ta-kim jak był, używać. Po trzech latach od-

dał go do największej szlifierni, braci Ascher w Amsterdamie, celem podzielenia go na mniejsze diamenty i oszlifowania. Po kilku nieudanych próbach, nareszcie podzielono diament na dwie nierówne części. Znany szlifiarz Henryk Koe i kilku jego pomocników pracowali przy oszlifo-waniu dwóch diamentów, jednego wagi 516, a drugiego 309 karatów, przeszło 7 miesięcy.

Oprócz tych dwóch ogromnych, otrzy-mano jeszcze 7 pięknych, nieskazitelnych diamentów, z których największy waży 92, a najmniejszy 4½ karatów. Poza tem 1.000 małych brylantów, z których zrobiono na-szyjnik dla królowej. Cullinan I (kamie-nie są ponumerowane podług wielkości) nazwany przez króla Jerzego V „Gwiazda Pol. Afryki”, zdobi berło królewskie, ale jest tak osadzony, że można go w każdej chwili wyjąć i nosić jako broszkę lub me-daljon. Cullinan II zdobi koronę królowej.

Cullinan jest największym szlachet-nym kamieniem, jaki dotychczas znalezio-no. Z początku uważano całą sprawę za kaczkę dziennikarską, dopiero, kiedy okazały się głosy i zaświadczenia facho-wców, że to nie jest fantazja, zaczęła się wędrówka do Transvaalu po złote runo. Niestety, nie znalazł się drugi taki szcze-śliwiec, jak Fred Wells, któremu wieczor-ny spacer przyniósł 100.000 dolarów.

WZLOTY I UPADKI

Anglik Waller oraz Belg Franchome mieli szczęście, dokonując wspaniałego przelotu z Brukseli do Kongo w ciągu 23 godzin. Gorzej, powiodło się lotnikom holender-skim, którzy skończyli popołitą „krakną” i rozbiciem samolotu.

Prochy Kolumba

Przed niedawnym czasem donosiły pi-sma amerykańskie, że w San Domingo z mieszkania znanego lekarza dr. Martinica skradziono m. in. urnę kryształową z pro-chami Krzysztofa Kolumba. Obecnie za-znaczają, że urna ta nie po raz pierwszy już pada pastwą włamywaczy. Przed 10 laty skradziono ją ówczesnemu właścicie-lowi adwokatowi Sawatjemu. Wówczas jednak po kilku dniach sprawców ujęto i urnę kupił dr. Martinic. Ostatni wypad-ek wywołał zainteresowanie nie tylko ca-łego sztabu policji, lecz także i ludzi nau-ki. Okazało się bowiem, że istnieją trzy urny, o których twierdzą, że zawierają pro-chy Kolumba. Zastanawiają się więc uczeni, która urna zawiera naprawdę pro-chy wielkiego podróżnika.

Gdy Krzysztof Kolumb zmarł w r. 1506 w Valladolid, wyraził przedtem życzenie, aby go pochowano na Haiti w San Domin-go, gdzie po raz pierwszy zetknął się z ziemią nowego świata. Wdowa po Ko-lumbie jednak, nie mogąc znieść rozłąki z doczesnymi szczałkami męża, nie zgodzi-ła się na to, poleciła pogrzebać zwłoki w podziemiach kościoła w Valladolid. Po wielu latach szczałki Kolumba przywie-ziono do Sevilli, miasta, które — obok Ge-nui — twierdziło, że jest miejscem urodze-nia Kolumba. Po dalszych 30 latach speli-niło się życzenie Kolumba, którego zwłoki przywieziono do San Domingo.

Minęło 250 lat. Haiti zdobyli Francuzi, poczem Hiszpanie w drodze dyplomatycz-nej uzyskali zgodę na przewiezienie ostatnich szczałków Kolumba na ziemię hiszpańską. Ze zwłok wielkiego podróż-nika pozostała już tylko garść prochu.

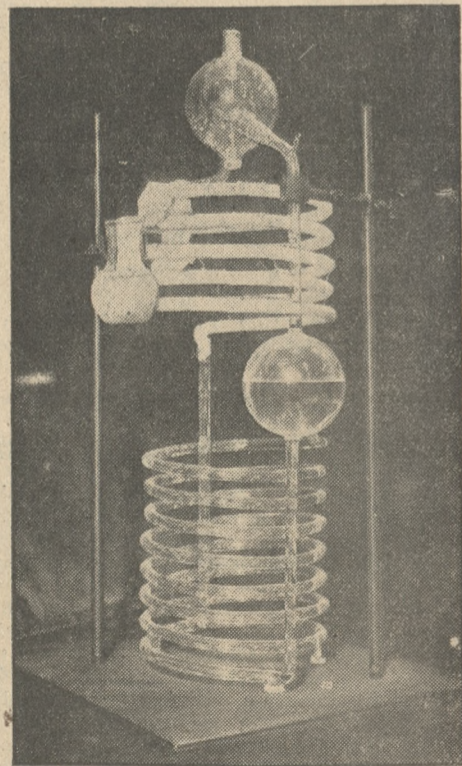
Prochy te umieszczono w metalowej skrzynce, którą okrętem wojennym prze-wieziono do Hawanny, stolicy Kuby. Gdy Hiszpanja odstąpić musiała Kubę Stanom Zjednoczonym, poraz czwarty odgrzebano prochy Kolumba i przewieziono je do Se-villi. Istnieje jednak wersja, że Amery-kanie wydali wówczas Hiszpanom fałszy-wego Kolumba, podczas gdy prawdziwy pozostał w San Domingo. Ale i tam kłóca się na temat, czyj Kolumb jest „oryginal-ny” — ten, który był w posiadaniu lekarza, czy ten który — pod silną strażą — strze-żony jest w muzeum.

Wczoraj i dzisiaj

Babka pana Durand wyjechała na spa-cer w aucie. Boi się, nie ma zaufania do te-go środka lokomocji. Szofer wyciąga rękę na zakręcie. Stara pani puka nerwowo w szybę i krzyczy:

— Zostaw pan rękę przy kierownicy. Sama powiem panu, kiedy deszcz zacznie padać.

(Le Rire)

„Odkrycie „perpetuum mobile”?

Na nowojorskiej wystawie mechaniki de-monstrowany był przyrząd, wytwarzający rzekomo stałą siłę przez zużytkowanie różnic temperatury w specjalnie skonstru-owanym systemie rur. Przyrząd oparty jest na mechanizmie turbiny parowej. Odkrywcę twierdzi, że odnalazł działanie „perpetuum mobile”.

